

oznanilo

Srčnemu sta sreča in
 nesreča
 kot njegova desna in
 njegova leva roka;
 obe uporablja.
(sv. Katarina Sienska)

22. nedelja
 med letom

letu VII /2010-16
 28. avgust 2016

PONIŽNOST ZARADI

KRISTUSA V LJUBEZNI

Zdrava pamet govori, da se ni modro prehitro hvaliti in iskati slavo. Na zdravo ponižnost so opozarjali že poganski misleci. Tudi sveto-pisemski Sirah v prvem berilu pravi: »Otrok, opravljaj svoja dela v ponižnosti, potem boš priljubljen pri ljudeh, ki so Bogu po volji« (Sir 3,17–18). In nenazadnje Kristusov opomin po skromnosti in ponižnosti v priliki iz današnjega evangelija ne preseneča, saj ga lahko uvrstimo med pozive drugih modrecev človeštva. Pa vendar se Kristusov govor o ponižnosti razlikuje od drugih priporočil. Kristus govori o ponižnosti v zvezi z Božjim kraljestvom. Gostija v Božjem kraljestvu ima drugačno razporeditev sedežev, kot je »sedežni red« pri uradnih sprejemih. Tam velja, da bo »vsak, ki se povišuje, ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.« Sam Kristus, ki je prvi v Božjem kraljestvu, je vzor ponižnosti, saj »je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti.« Kristusova ponižnost je v službi Božjega kraljestva in odrešenja, saj nam s tem, ko v ponižnos-

ti sprejme križ, prinese odrešenje. Ponižen je lahko tisti, ki je v Kristusu in se mu pridruži pri odrešenskem delu. Kdor je s Kristusom, zmore zaradi Kristusa in njegove ponižnosti, ki temelji na ljubezni, biti ponižen. Kot vsako krepost moramo namreč tudi ponižnost uvrstiti v območje ljubezni. Ponižnost brez ljubezni je lahko pomanjkanje samozavesti ali celo samozaničevanje, storjena v ljubezni pa je hoja po Kristusovih stopinjah in v službi odrešenja. Zato Kristus, potem ko spregovori o ponižnosti, to poveže z ljubeznijo, ko v drugem delu evangelija govori, kako prava ljubezen povabi na gostijo – se pravi je radodarna in rodovitna – najprej tiste, ki so na robu družbe (»uboge, pohabljene, hrome, slepe«), skratka tiste, ki nam »ne morejo povrniti«. Ponižnosti ne moremo ločiti od ljubezni. Prosimo Gospoda, da bi imeli ljubezen do Kristusa in bi se iz te ljubezni darovali za druge ter bili ponižni zaradi ljubezni in v ljubezni.

**Sin živega Boga.
O čudovita visokost
in pretresljiva ljubeznivost!
O vzvišena ponižnost!
O ponižana vzvišenost,
da se Gospod veseljstva,
Bog in Božji Sin tako poniža,
da se zaradi našega zveličanja
skrije pod koščkom kruha!
Poglejte, bratje, ponižnost Boga
in izlijte pred njim svoja srca;
ponižajte se tudi vi,
da vas bo on povišal.**

sv. Frančišek Asiški

*Kako kristjani slavimo nedeljo
kot »Gospodov dan«?*

Katoliški kristjan v nedeljo ali na večer pred nedeljo sodeluje pri sve-ti maši. Ta dan ne opravlja nobenih del, ki bi ga ovirala pri čaščenju Boga in motila pomen nedeljskega praznovanja, veselja, miru in počitka. (KKC 2177–2186, 2192–2193)

Ker je nedelja tedensko ponavljanje velikonočnega praznika, se kristjani že od nekaj ta dan srečujejo, da bi slavili svojega Odrešenika, se mu zahvalili ter se z njim in z drugimi odrešenci ponovno zedinili. Tako je središčni interes vsakega zavednega katoliškega kristjana, da »posveti« nedeljo in druge cerkvene praznike. Od tega ga oprostijo samo nujne družinske obveznosti in pomembne družbene naloge.

**»Tudi vi bodite pripravljeni;
zakaj ob uri, ko ne mislite,
bo prišel Sin človekov.«
(prim. Lk 12,40)**

Jezus nas ni na nič tako izrecno opomnil kot na to, naj bomo pripravljeni na smrt. Bodite pripravljeni! Ne veste ne ure ne dneva, kdaj pride Gospod. Če se hočemo pripraviti na smrt, potem se varujmo vsakega krivičnega imetja. Sveti Bernard se je pred vsakim dejanjem vprašal: »Bi to storil, če bi moral čez nekaj minut umreti?« Zato poravnajmo storjeno krivico tako hitro, kot je le mogoče. Kdo ve, če bomo kasneje še mogli to storiti. Prizadevajmo si, da bomo vedno v milosti in prijateljstvu z Bogom, da nas ne bo, ko bomo stopili pred Boga, nobena veriga greha vezala na ta svet, potem nam bo nekoč umiranje lahko tako kot velikemu cerkvenemu učitelju Hieronimu, ki je svojim prijateljem, ko so ga prišli pripraviti na smrt, rekel: »Mi prinašate veselo oznanilo, da bom kmalu umrl? Bog vam poplačaj to veselo vest, kajti ni težko umreti, če si se v svojem življenju učil umirati. Ne ljubite nič tako kot Jezusa Kristusa. Molite in izvedeli boste, kako sladko je umreti, če se potrudimo pravično in pobožno živeti.«

Kdor trdi, da je najbolje nezavedno pasti v objem smrti in umreti brez vere, ta trdi, da je bolj beden in nesrečen kot pitana živina, ki jo z vezanimi očmi peljejo v zakol. Mi pa verujemo v večno življenje! Zato je prav, da živimo drugače; živimo tako, da smo vsak hip brezskrbno pripravljene na prihod Sina človekovega.

Po: A. M. Slomšek

Gospod, ko verujem,
da moje srce napolnjuje ljubezen,
in v trenutku iskrenosti spoznam,
da ljubim sebe v ljubljene osebi,
me osvobodi mene same.
Gospod, ko verujem,
da sem dala vse od sebe
in v trenutku iskrenosti spoznam,
da pravzaprav jaz prejeman,
me osvobodi mene same.
Gospod, ko verujem,
da sem uboga,
in v trenutku iskrenosti spoznam,
da sem polna napak in zavisti,
me osvobodi mene same.
Oj, Gospod,
ko se nebeško kraljestvo
lažno meša s kraljestvi tega sveta,
daj, da najdem srečo in tolažbo v tebi.

Zakaj so mašni plašči različni barv?

Barve bogoslužnih oblačil (mašni plašč, štola ...) niso enake v vseh časih bogoslužnega leta, ampak se menjavajo. Vsi vemo, da v našem življenju govorijo tudi barve. Na pogrebu ne gremo v živo rdeči obleki ... Lepo pa je videti nevesto v beli obleki. Z barvo obleke tudi nekaj sporočamo: črnina na pogrebu je npr. znamenje žalovanja. Bela barva pri poroki pomeni, da se je nevesta s čistim življenjem pripravljala na ta pomembni življenjski dogodek. Še zgovornejše so barve pri bogoslužju. Bela barva tako označuje svetlobo, praznik, veselje, nedolžnost in jo uporabljamo v božičnem in velikonočnem času ter ob nekaterih drugih praznikih (npr. ob Marijinih praznikih). Rdeča barva označuje kri in mučeništvo, ogenj in ognjevito pričevanje, zato jo uporabljamo na binkošti in na godove mučencev. Zelena označuje upanje in pričakovanje, zato jo uporabljamo v »navadnem«, ne-prazničnem času med letom. Vijolična barva pomeni spokornost in spreobrnjenje, zato jo uporabljamo v adventnem in postnem času. Črna je znamenje žalovanja in so jo včasih uporabljali pri »črnih mašah«, to je mašah za rajne (latinsko Requiem, kar je prva beseda iz molitve za

rajne in pomeni mir – v pomenu: mir večni dajim, Gospod). Danes o pri pogrebi in našah za rajne po večini nadomeščamo z vijolično barvo. Po: B. Rustija, *Kruh in vino smo prinesli*

V Božji besedi nas Gospod vabi, da

razmislimo o svoji ponižnosti.

Čim bolj bomo ponižni pred Gospodom in se ne bomo povzdigovali nad ljudi, večjo milost nam bo izkazal Bog. Prosimo ga za odpuščanje vsega, kar smo storili v napuhu in premočni želji po materialnih dobrinah. Hkrati pa ga prosimo, da bi bil zmeraj med nami. Da bi bdel nad nami in skrbel za nas, ko se spopadamo z vsakdanjimi skrbmi. Naj nas vodi in blagoslavlja tudi v prihajajočem tednu, da bi znali biti ponižni in hkrati dobrosrčni.

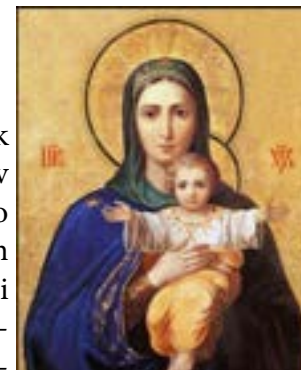

Ne boj se, da se bo tvoje življenje nekega dne končalo!
Bolj se boj, da zamujaš pravilno ga sploh začeti.
(John Henry Newman)

Lk 1,39–56

MARIJA V NEBESA VZETA, PROSI ZA NAS!

Vsebinsko današnji praznik predstavlja veliko napetost, v kateri živimo. Postavljeni smo v nenehen boj za pravičnost in graditev skupnosti, v boj proti vsem oblikam smrti. Če je kristjan človek vstajenja in je njegova perspektiva vnebovzetje, ki ga je Marija že doživela, potem ne more sprejemati nobene oblike smrti: ne telesne ne duševne, ne duhovne ne politične in ne gospodarske. Vemo, da na zemlji ne bomo ustvarili raja, ker to ni mogoče, lahko pa se borimo proti zlu in vsaki obliki smrti, da svet ne bi postal pekel. Zato Vnebovzeta v nas budi teženje k eshatologiji, kar nas zavezuje, da poglobljamo in bogatimo skupno življenje; da pomagamo prebujati globine bližnjih, kjer je ujeto teženje po pristni molitvi – tem srečanju z Bogom. Zato je prva naloga kristjana, da prebudi človeka za skrivnost in tragičnost njegovega življenja hkrati, da ga iztrga apatičnosti ter ga usmeri v njegov smisel; mu pomaga predokusiti neizmernost njegove možne večnosti. Marija je z vnebovzetjem, ki je logična posledica Kristusovega vnebohoda, z vso svojo človeško naravo, dušo in telesom, dokončno in v vsej polnosti vstopila v prostorje trinitarične Božje ljubezni. S tem je izstopila iz zaprtosti tega sveta, iz zaprtosti naše zemeljske končnosti.

Ta odprtost sveta je zakramentalno vedno prisotna v Cerкви, v njeni zakramentalni resničnosti, kjer vedno izvira življenje, ki je močnejše od smrti. Krst, birma, evharistija in drugi zakramenti že sejejo

v nas in po nas v svet

semena poveličanega življenja, ki ga danes zremo v polnosti uresničene v Mariji. Z lastnim duhovnim življenjem, ki zajema naše telo in dušo, smo zato že v tem zemeljskem življenju vpeti v neizmerni dinamizem vstajenja, v katerem smo vsi povezani med seboj in ki se pogloblja ter utrjuje s svetostjo. Prosimo Marijo, naj s svojo mogočno priprošnjo spremlja naša prizadevanja, da bo odmev preobražajočega dogajanja dosegel našo družbeno stvarnost, ki še kako potrebuje okrepljenega duha pravičnosti, poštenja in pripravljenosti osebnega darovanja za resnično skupno dobro.

**Slavim GOSPODA,
ki mi svetuje,
tudi ponoči
me opominja moje srce.**

**Vedno postavljam
predse GOSPODA;
ker je na moji desnici,
ne bom omahnil.**

Ps 16, 7-8

Lk 12,13–21

POHLEP ZASLEPI OČI SRCA

Mislil sem, da so razprtije ob dediščinah stvar kmečke preteklosti in da tega ni več. Pa smo tudi danes priče podobnim razprtijam! Ljudje se radi skregajo že zaradi pokojnin. Včasih pride do prav mučnih položajev, ko starejši ljudje pravično razdelijo vse, kar imajo, pa jih potem boli, ker se otroci kregajo, češ da niso dovolj dali vsem. Zaradi dediščine, materialnih dobrin so se ljudje pripravljali skregati, netiti sovraštvo in prepire, prekiniti odnose ter gojiti zavist. Nič novega! Že pred dva tisoč leti je »nekdo iz množice rekel Jezusu: 'Učitelj, reci mojemu bratu, naj deli dediščino z menoj.'« Vzrok prepira je pohlep po imetju. »Korenina vsega zla je pohlep«, ki lahko postane korenina številnih drugih grehov. Zato je Jezus človeku, ki je bil v sporu z bratom zaradi dediščine, rekel: »Varujte se pohlepnosti, kajti človekovo življenje ni v premoženju.« Pohlepnost človeku tako zaslepi srce, da vidi samo bogastvo, samo materialne dobrine, pozabi pa na sočloveka in na

duhovne vrednote, nazadnje pozabi celo nase in na svoje dostojanstvo. Koliko sodobnih ljudi je zaradi pohlepa tako zaslepljenih, da jim ni nikoli dovolj bogastva, ampak stremijo za dobičkom in ne znajo več praznovati nedelje. Pohlep po dobičku jim je tako zameglil pogled, da ne vidijo, da s tem, ko so trgovine ob nedeljah odprte, kradejo matere otrokom, uničujejo družine in delavke spreminjajo v sužnje. Pohlepnost sodobnega človeka se kaže tudi v tem, da mora biti za vsako delo plačan. Ne zna več delati zastonj. Komaj boste našli ljudi, zlasti mlade, ki bi bili pripravljene delati kot prostovoljci. Sodobni individualisti težko priskočijo na pomoč človeku v stiski. Končno, ljudje zaradi pohlepnosti ne vidijo več višjih, duhovnih dobrin. Taki miselnosti so zapadli tudi tisti, ki si v počitnicah vzamejo čas za vse, samo za duhovnost ne. Prosimo Gospoda, naj nikoli ne zamegli pogleda naše duše pohlep, ampak naj nam on nakloni čist pogled in čisto srce.

Skrivnost sreče je v tem,
da zmoreš najti radost
v veselju drugega.
Georges Bernanos

23. avgust ROZA IZ LIME

Sv. Roza je zavetnica Latinske Amerike in Filipinov. Rodila se je leta 1586 v Limi, v španski družini, ki se je preselila v Peru.

Mladost je preživela ob težaškem delu, da bi pomagala družini, ki se je znašla v gmotnih težavah. Bila je zelo lepa in je od nekega bogatega mladeniča dobila ženitno ponudbo, a ga je odločno zavrnila. Odločila se je, da bo stopila v samostan sester tretjega reda sv. Dominika po zgledu sv. Katarine Sienške. Ker pa v Limi ni bilo samostana, se je umaknila v skrivališče, zgrajeno za njo na njenem vrtu. Bila je velika mistikinja in je vedno živela spokorno življenje. Bila je zgled popolnosti in duhovnega človeka. Bila je v opomin času, v katerem je vladal materializem. Zbolela je in leta 1617 umrla.

Slavim GOSPODA, ki mi svetuje,
tudi ponoči me opominja moje srce.
Vedno postavljam predse Gospoda;
ker je na moji desnici,
ne bom omahnil.

Zato se moje srce veseli,
moja duša se raduje;
tudi moje meso bo prebivalo varno.
Zakaj moje duše
ne boš prepustil podzemlju,
mu zvestemu ne boš dal videti trohnobe.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 28. avgust 2016

22. nedelja med letom

8.00 za + Slaveka Lovrec

9.30 v zadoščenju Srcu

Marijinemu

NEDELJA, 4. september 2016

23. nedelja med letom

9.30 za + Štefana Tivadar

(hčerka Olga z družino)

OZNANILA

Jesenski izlet

bo v **soboto, 15. oktobra 2016**, z ladjo v Bratislavo. Cena izleta je 55,- evrov. V ceno je vključena vožnja z ladjo, zajtrk, kosilo, večerja in vožnja z turističnim vlakcem po Bratislavi. Odhod ob 8.45, vračamo pa se ob 22 uri. Prijavite sem čim prej. *Prosimo, da predlagate smer in cilj za naslednji izlet. Če je kdo pripravljen prevzeti celotno organizacijo izleta, naj se javi - bomo zelo hvaležni za pobudo in pomoč.*

Verovanje je po svojem bistvu sprejetje resnice, ki je naš razum ne more doseči; preprosto in brezpogojno na podlagi pričevanja.
(bl. John Henry Newman)

Dobri Bog, blagoslovi nas,
ki smo zbrani kot družina,
in naj drug drugemu postajamo blagoslov.
Spremljaj nas s svojim blagoslovom
na vseh naših poteh.
Podpri naša srca, da bomo začutili,
kaj potrebujejo drugi.
Naj s hvaležnostjo preživimo
ta počitniški dan, ki nam ga podarjaš.

Poletje je čas popotovanj in čas razglednic.
Slikajo nam svet z njegove lepe strani.

Za lep razgled se pogosto zelo trudimo,
da bi lahko tako doživeli izkušnjo:
napornejša je pot,
tem lepši je pogled in spomin nanj.

Tudi kdor mora ostati doma,
si lahko privoščiti veselo popotno fantazijo.
Ta nam omogoči potovanje čisto svoje vrste,
ki nič ne stane
in je neprimerno bolj dragocena:
to je potovanje v našo notranjost.

Pot do tja vodi skozi vrata tišine.
V globini našega jaza nas čaka skrivnostni TI,
ki ga lahko nagovorimo:
Vodi me, dobrotna Luč.

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33** (*Matija*)

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Človek je tako velik,
da mu nič na zemlji
ne more zadostovati.
Samo če se obrne k Bogu,
je zadovoljen.
Potegni ribo iz vode:
ne bo mogla živeti.
To je človek brez Boga!
(sv. Janez–Marija Vianej)

**Ste se danes
že nasmejali?**

No, krasno!” reče policist.
“Prejšnji teden si beračil,
ker naj bi bil slep, danes pa
beračiš, ker naj bi bil nem!”
“Če bi nenadoma spregledal
bi tudi vi ostali brez besed!”
razloži berač.